

Lisa Kleybas

MILENEC
LADY SOPHIE

Lisa Kleypas

MILENEC

LADY SOPHIE

2012

Copyright © 2002 by Lisa Kleypas
Translation © 2003 by Jana Vlčková
Cover design © 2003 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu LADY SOPHIA'S LOVER,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2002,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Michaela Kontriková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v červnu 2012

ISBN 978-80-7303-787-1

Tuto knihu věnuji své nakladatelce Lucii Macrové

Děkuji Vám za laskavé vedení, přátelství a nekonečné nadšení z naší společné práce, kterou jsem nikdy nepovažovala za samozřejmost.

Občas se nám v životě dostane požehnání a na správném místě potkáme toho správného člověka...

Na nepřehledných křižovatkách mého profesního života jste jím byla právě Vy.

Pouze redaktorka Vašeho talentu mi mohla pomoci nalézt náležitý směr, a co víc – nikdy mě nespustila z očí.

Mám veliké štěstí.

Mám Vás.

Tisíceré díky, L. K.

Již dlouho neměl ženu.

Jiné vysvětlení sira Rosse Cannona nenapadalo. Reakce na přítomnost Sophie Sydneyové byla tak prudká. ...přišpendlila ho k židli, nemohl se zvednout od stolu. Jen tak dokázal skrýt náhlou erekci. Zaskočen zrádným chováním vlastního těla propaloval mladou dámu zkoumavým pohledem. Uvažoval, proč pouhá její přítomnost v něm rozněcuje takový žár. Nedokázal se ovládnout.

Návštěvnice byla neuvěřitelně půvabná. Vlasy barvy medu a podmanivě modré oči. To by však samo o sobě nestačilo. Vyzařovalo z ní cosi víc. Nekonečná vášeň, jež probleskovala křehkou bytostí a vábila. Tak jako většinu mužů i Rosse vždy více přitahovaly tušené možnosti než to, co se okatě nabízelo. A Sophia Sydneyová je bezpochyby ženou mnoha tajemství.

Snažil se získat nad sebou kontrolu, potlačit tělesné vzrušení. Pokoušel se soustředit na poškrábanou desku mahagonového psacího stolu. Napětí ve slabinách zvolna opadlo. Teprve pak byl schopen podívat se Sophii do očí, na jejichž pohled se nedá zapomenout. Neproněsl ani slovo. Dávno se naučil využívat ticha coby mocného spojence. Mlčení totiž většinu lidí znervózňuje – snaží se proto prázdnotu něčím vyplnit, a často toho pak nechtě na sebe spoustu vybreptají.

Ani Sophia však nepromluvila. Nepochadla obvyklému neklidu, který mnohé dámy maskovaly horečným brebentěním. Ostražitě na něho hleděla, ústa pevně semknutá. Očividně měla pevné nervy a vyčkávala, až se projeví on.

„Slečno Sydneyová,“ vzdal se nakonec, „jeden z mých podřízených mne informoval, že jste odmítla prozradit důvod své návštěvy.“

„Pokud bych mu jej sdělila, nepustil by mne přes práh. Ráda bych se totiž ucházela o vámi nabízené místo.“

Rossovi jen máloco dokázalo vyrazit dech, tak ho zocelila povaha jeho vlastní práce. Nicméně zmínka o tom, že by tato dáma přijala inzerované zaměstnání zrovna *tady*, byla skutečně víc než překvapující. Jistě nemá představu, co takový post zahrnuje. „Potřebuji asistenta, slečno Sydneyová. Někoho, kdo bude zastávat částečně povinnosti úředníka a částečně zapisovatele. Bohužel, Bow Street není místem pro ženu.“

„V nabídce ovšem nestálo, že vašim asistentem musí být výhradně muž,“ podotkla Sophia. „Umím číst, psát, vést domácnost i účetní knihy. Nevidím důvod, proč byste mne neměl přijmout.“

Přes stopu vyzývavosti, jež zaznívala v jejím hlase, hovořila velmi uctivě. Zcela fascinovaný a zkoprnělý Ross přemítal, zdali se náhodou již někde nepotkali. Ne, to by si jistě pamatoval. Skutečně zvláštní. Jako by ji už znal.

„Kolik je vám let?“ otázal se zhurta. „Dvacet dva, dvacet tři?“

„Osmadvacet, pane.“

„Opravdu?“ Odmítal tomu uvěřit. Vypadá tak mladě. Člověk by nikdy nehádal, že již překročila věkovou hranici staropanství.

„Ano, je to tak.“ Zdálo se, že se soudcovými rozpaky dobře baví. Předklonila se a položila ruce na desku stolu. „Vidíte? Nic neprozradí věk ženy spolehlivěji než její ruce.“

Ross se jal studovat malé dlaně, jež mu tak otevřeně nabídla. Ne, nebyly to ruce děvčete. Patřily schopné ženě. Ženě, kterou poznamenala těžká práce. Měla dokonale čisté a upravené nehty. Ale na dámu příliš krátké. Prsty křížovaly bělostné jizvičky – pozůstatky náhodných škrábanců a řezných ranek. Také si všiml spáleniny ve tvaru pŕlměsíce. Tak ji nejspíš poznamenala rozpálená pánev či horký hrnec.

Sophia se opět posadila, v hustých hnědých vlasech se zatřpytilo světlo. „Také jsem si vás představovala jinak,“ informovala jej zdvořile.

Ross posměšně zdvihl obočí. „Skutečně?“

„Domnívala jsem se, že budete korpulentní postarší džentlmen v paruce a s nezbytnou dýmku v ruce.“

Zaburácel krátkým, hlubokým smíchem. Kdy naposledy se takhle chechtal? Nemohl si pomoci, musel se zeptat: „Takže jste zklamaná?“

„Ne,“ vydechla. „Ne, nejsem.“

V místnosti jako by se prudce oteplilo. Rosse zasáhla znepokojící myšlenka. Považuje ho snad za přitažlivého? Brzy se mu přehoupne čtyřicítka a na svůj věk rozhodně vypadá. Černé vlasy prokvétaly stříbrnými pramínky. Roky usilovné práce a nedostatek spánku zanechávaly své stopy. Zběsilé pracovní tempo způsobilo, že byl téměř vyhublý. Postrádal onen usedlý způsob života jenž mnoha ženatým mužům jeho věku zakulatil tváře. Jistě, oni nemusí brázdit noční ulice, vyšetřovat vraždy a krádeže, navštěvovat věznice a mírnit nepokoje.

Všiml si, kterak Sophia přešla místnost hodnotícím pohledem. Pracovna byla jen spartánsky vybavená. Jednu ze stěn pokrývaly četné mapy, tu druhou pak police s knihami. Místnost zdobil pouze jeden jediný obraz. Zpodobňoval kamenitou krajinu s lesem a potůčkem, v dálce se rýsovaly šedavé obrysy hor. V napjatých situacích na něj Ross často hleděl. Podivně chladná bezútěšnost zobrazené přírody jej uklidňovala.

Bryskně se vrátil k důvodu její návštěvy. „Máte nějaká doporučení, slečno Sydneyová?“

Zavrtěla hlavou. „Obávám se, že by mne můj bývalý zaměstnavatel nedoporučil.“

„Proč ne?“

Konečně prolomil ženin klid, líčka se jí zbarvila zrádnou červení. „Po mnoho let jsem pracovala pro vzdálenou sestřenicí. Poté co mi zemřeli rodiče, svolila, abych přebývala v jejím domě. Ujala se mě, ačkoliv si rozhodně nežije nad poměry. Za její velkorysost jsem jí byla povinována sloužit coby děvče pro všechno. Snažila jsem se a myslím, že i sestřenka Ernestine se mnou byla spokojená, až do té doby, než...“ Slova se Sophii zadržela v hrdle. Náhle se jí na obličej zaleskly drobounké krůpěje potu.

Ross stál v čele výkonného soudu na Bow Street už deset let. Za tu dobu se setkal s líčením všech možných druhů katastrof, zla i lidské bídy. Ačkoliv rozhodně nebyl otrlý, vypěstoval si určitý odstup. Nicméně pohled na trpící Sophii v něm zmobilizoval veškerý soucit. Nejraději by ji objal a ukonejšil. *K čertu*, pomyslel si překvapeně. Bojoval s nevítanými emocemi, pokoušel se ovládnout.

„Pokračujte, slečno Sydneyová,“ poručil stroze.

Přikývla a zhluboka se nadechla. „Dopustila jsem se neomluvitelné špatnosti. Já-já... Našla jsem si milence. Nikdy předtím jsem to... ale navštívil jednu usedlost v sousedství... Potkala jsem ho na procházce. Nikdy dřív jsem nepoznala člověka, jako je on. Zamilovala jsem se a...“ Zmlkla a odvrátila zrak. Styděla se. Nebyla schopna pohlédnout Rossovi do očí. „Sliboval mi, že si mě vezme, a já byla tak hloupá, že jsem mu uvěřila. Když se mě nabažil, opustil mne a už se se mnou nikdy nesešel. Jistě, teď už je mi jasné, že bylo čiré bláznovství domnívat se, že by muž v jeho postavení pojal za manželku někoho takového, jako jsem já.“

„Byl snad šlechticem?“ vyzvídala Cannon.

Sophia soustředěně studovala obrysy kolen rýsujících se pod sukni. „Ne. Ale... Byl – je – nejmladším synem jedné významné rodiny.“

„A jmenuje se?“

„To bych si raději nechala pro sebe, pane. Už je to pryč. Úplně postačí, když dodám, že se o nás sestřenice dověděla. Prozradila nás ona statkářka, u níž můj přítel pobýval. Od ní také vím, že byl ženatý. Nemusím snad ani dodávat, že vypukl skandál a Ernestine mne vykázala ze svého domu.“ Sophia si nervózně uhladila sukni. Dlaně znepokojeně rejdivy po látce. „Já vím, že tato aféra nesevědí o mém dobrém charakteru, ale přísahám, že už se nenechám tak snadno svést k... flirtování. Pokud byste byl tak laskavý a dokázal přehlédnout moji minulost, pak...“

Vyčkal, až se odvážíla na něho znovu pohlédnout. „Nemám právo vás soudit, slečno Sydneyová. Všichni chybujeme.“

„Vy jistě ne.“

Kysele se usmál. „Zejména já.“

Neuvěřitelně modré oči byly ve střehu. „Jaká pochybení máte na mysli?“

Otázka ho pobavila. Líbilo se mu ženino odhodlání i zranitelnost ukrytá pod slupkou statečnosti. „To vás nemusí zajímat, slečno Sydneyová.“

Pousmála se. „V tom případě vám ohledně vašich omylů příliš nevěřím.“

Úsměv, jenž jí přetrvával na rtech, byl zvláštní. Takhle se usmívají ženy krátce po milování. Jen málokteré z nich je však vlastní tak přirozená smyslnost. Kouzlo, díky němuž se průměrný chlap náhle cítí jako plemenný hřebec. Ohromený Ross se znovu soustředil na zjizvenou desku stolu. Avšak nic nedokázalo rozptýlit štavnaté představy, které mu bez rozpaků zaplavovaly mysl. Nejraději by vyskočil, položil Sophii na poškrábaný mahagonový stůl a serval z ní šaty. Toužil ji líbat. Na ňadra, břicho, stehna... polaskat voňavé kudrlinky v klíně a zabořit obličej do jemných záhybů pleti, jež slabě voní po soli. Chtěl by ji hladit a laskat, dokud by se nezmítala v extázi. A až by znovu přišla k sobě, připravená jej přijmout, bleskově by shodil kalhoty a hluboko by do ní pronikl. Dobýval by ji tak dlouho, dokud by neuhasil ten všestravující plamen. A potom by...

Jak to, že nad sebou ztrácí kontrolu?! Popuzen nedostatkem sebeovládání zuřivě zabubnoval prsty o stůl. Nespokojeně se zavrtil ve snaze navázat přetrženou nit rozhovoru. „Než se pustíme do probírání mých nedostatků,“ prohlásil, „bude jistě užitečnější připomenout vaši minulost. Povězte mi, bylo z toho svazku počato dítě?“

„Ne, pane.“

„Máte štěstí,“ poznamenal.

„Ano, pane.“

„Narodila jste se v Shropshiru?“

„Ne, pane. Spolu s mladším bratrem jsme přišli na svět v městečku Severn. My...“ Sophia se odmlčela a přes obličej jí přelétl stín. Ross vycítil, že pohled do minulosti je pro ni plný bolestných vzpomínek. „Osiřeli jsme, když se naši rodiče utopili. Ztroskotala loď. Ještě mi nebylo třináct. Otec byl vikomtem, ale vlastnili jsme jen málo půdy a téměř žádné peníze. Nikdo z příbuzných se nechtěl ujmout dvou fakticky nezaopatřených dětí. Zpočátku se o nás střídavě starali lidé z vesnice, ale obávám se, že...“ Zaváhala a opatrně volila slova. „Byli jsme s Johnem – s bratrem – jako z divokých vajec. Proháněli jsme se vesnicí a vyváděli rošťárny. Potom nás přistihli při drobné krádeži v pekařství. Tehdy mě poslali k sestřenici Ernestine.“

„Co se stalo s vaším bratrem?“

Ztuhla a zahleděla se do dálky. „Zemřel. Náš rod zanikl. Matetek byl zabaven, jelikož nezůstal žádný mužský dědic, který by na něj měl právní nárok.“

Ross dobře věděl, kterak chutná žal. Chápal, že ať už se jejímu bratru stalo cokoliv, jeho smrt zanechala v Sophiině duši hlubokou jizvu. „To je mi líto,“ pravil měkce.

Byla duchem vzdálená, skoro ho nevnímala.

Rozhostilo se ticho, které po několika minutách prolomil Ross. „Pokud byl váš otec vikomtem, měl bych vás oslovovat ‚lady Sophie‘,“ prohlásil rozšafně.

Poznámka vyvolala na její tváři mdlé, hořké pousmání. „Nejspíš máte pravdu. Nicméně trvat v mém postavení na šlechtickém titulu by bylo směšné, nezdá se vám? Dny, kdy jsem byla ‚lady Sophií‘, jsou nenávratně pryč. Jediné, po čem z celého srdce toužím, je nalézt odpovídající zaměstnání a začít znovu.“

Ross zkoumal výraz ženina obličej. „Nemohu s čistým svědomím přijmout na místo svého asistenta dámu, slečno Sydneyová. Kromě dalších povinností je totiž jeho úkolem pořizovat seznamy obviněných, které převážíme do věznic Newgate a zase zpátky, sepisovat hlášení policejních konstáblů a zaznamenávat výpovědi širokého spektra zbloudilých duší, jež denně touto budovou procházejí. Tak nepříjemné úkoly dokáží rozjitřit citlivou ženskou mysl.“

„Mně to nevadí,“ prohlásila Sophia vyrovnaně. „Jak už jsem vám prozradila, nejsem ani zranitelná, ani nevinná. Nejsem taky nejmladší. Nemusím se tedy obávat o svoji reputaci a postavení. Spousta žen přece pracuje – v nemocnicích, věznicích, charitativních organizacích. Dnes a denně potkávají spousty nešťastných i pokleslých lidí. Vyrovnam se s novými úkoly stejně dobře jako kdokoliv jiný.“

„Mojí asistentkou být nemůžete,“ trval Ross neochvějně na svém. Pokoušela se něco namítnout, ale zarazil ji gestem ruky. „Nicméně moje hospodyně právě odchází na odpočinek, a tudíž jsem se rozhodl přijmout vás na její místo. Tato pozice pro vás bude jistě mnohem vhodnější.“

„Nebráním se přiložit ruku k dílu v domácnosti,“ připustila Sophia věčně, „ale jako vaše asistentka.“

„Troufáte si snad obsadit oba tyto posty?“ Rossovým hlasem probleskovala ironie. „Nebojíte se, že na jednoho člověka bude té práce příliš?“

„O vás se povídá, že zastanete povinnosti šesti lidí,“ vypálila neohroženě Sophia. „Pokud tomu tak doopravdy je, nechápu, proč bych já nemohla pracovat za dva.“

„Protože vám nenabízím dvě místa. Nabízím vám pouze jedno – pozici hospodyně.“

Prohlásil to tak nesmlouvavě, že se musela usmát. V očích se jí zračilo odhodlání. Šlo o přátelskou provokaci, jako by tušila, že ji soudce nenechá jen tak odejít.

„Ne, děkuji pěkně,“ zašvitořila mírně. „Všechno, nebo nic.“

Ross se zakabonil. Takový výraz děsil i ostrřílené strážníky. „Vám asi nedošlo, jakému nebezpečí byste byla vystavena, slečno Sydneyová. Atraktivní žena, jako jste vy, nemá co pohledávat mezi smečkou kriminálních, jejichž prohřešky sahají od drobných provinění až po zločiny tak odporné, že o nich nedokážu ani mluvit.“

Zdálo se, že Sophií soudcova slova ani nepohnula. „Předpokládám, že budu obklopena přinejmenším stovkou mužů zákona včetně policistů, jízdních hlídek a půl tuctem takzvaných pochůzkářů z Bow Street. Odvažují se tvrdit, že pracovat zde je mnohem bezpečnější, než se vypravit na nákupy do Regent Street.“

„Slečno Sydneyová...“

„Sire Rossi,“ skočila mu do řeči. Postavila se a odhodlaně se opřela dlaněmi o jeho stůl. Šaty měla upnuté těsně ke krku, takže neodhalovaly nic ze spanilosti jejího těla. Kdyby si tak oblékla róbu s hlubokým dekoltem, uvažoval Ross, měl bych obliny hedvábných ňader přímo před nosem, jako dvě štavnatá jablíčka na talíři. Myšlenka to byla tak vtíravá, že se jen horko těžko soustředil na Sophiinu tvář. Rty jí zkroutil váhavý úsměv. „Zkuste to se mnou. Za pokus přece nic nedáte,“ zdůraznila. „Dejte mi měsíc a uvidíte, jak vám budu užitečná.“

Ross si ji měřil pronikavým pohledem. V jejím chování i šarmu byla patrná určitá strojenost. Manipulovala s ním, jen aby dosáhla svého – a dařilo se jí to. Proč, proboha, chce pracovat zrovna pro něho? Uvědomil si, že ji nemůže nechat odejít, aniž to zjistí.

„Kdybych náhodou selhala,“ dodala rychle, „vždycky můžete přijmout někoho jiného.“

Ross byl široko daleko znám jako věcně uvažující muž. Zaměstnat tuto ženu bude víc než nepraktické. Možná dokonce pitomost. Přesně věděl, co si ostatní členové týmu v Bow Street pomyslí. Budou se domnívat, že ji přijal pouze proto, že je výjimečně půvabná. Nerad si to připouštěl, ale byla to pravda. Ani si nevzpomínal, kdy ho naposledy nějaká žena takto přitahovala. Chtěl, aby tu zůstala. Toužil se kochat její krásou a inteligencí. Rád by věděl, zda by opětovala jeho zájem, pakliže by nějaký projevila. Tušil, jaké následky jeho rozhodnutí přinese, ale nedokázal v tu chvíli uvažovat jinak.

Poprvé v Rossově kariéře policejního soudce převážily city nad rozumem.

Zamračil se, zvedl ze stolu stoh neuspořádaných lejster a podal je Sophii. „Víte, co je to *Hlasatel*?“

Opatrně přijala bortící se hromádku a odpověděla: „Myslím, že se jedná o policejní oběžník, který vychází každý týden.“

Přikývl. „Obsahuje popisy všech hledaných delikventů a podrobný výčet jejich zločinů. Je to jeden z nejučinnějších nástrojů, jaké tady v Bow Street používáme k potírání zločinu. Hodí se zejména k identifikaci přespolních pachatelů, kteří zavítají do našeho okrsku. Dokumenty, které máte v ruce, zahrnují hlášení starostů a policejních stanic z celé Anglie.“

Sophia prolistovala několik spisků. „Arthur Clewen,“ četla nahlas, „vyučení kovář, asi sto sedmdesát centimetrů vysoký, tmavých kudrnatých vlasů, zženštilého hlasu, výrazného nosu, obviněn z podvodu v Chichesteru... Mary Thompsonová, alias Pajda, alias Koumačka, vysoká hubená dívka, světlé rovné vlasy, obviněna z vraždy probodnutím ve Wolverhamptonu...“

„Tato hlášení musí být každý týden sepsána a rozmnožena,“ pravil Ross stručně. „Je to únavná, suchopárná práce a já se musím věnovat naléhavějším záležitostem. Od nynějška bude patřit k vašim povinnostem.“ Ukázal na malý stolek v rohu. Otlučená deska se prohýbala pod vrstvou knih, složek a dopisů. „Budete pracovat tamhle. Musíme se o kancelář podělit, jelikož tu není žádná volná místnost, kterou bych vám mohl přidělit. Kromě toho

se zde vyskytují velice zřídka. Většinu času strávím vyšetřováním v ulicích.“

„To znamená, že mne přijímáte,“ konstatovala hlasem plným nadšení. „Děkuji vám, sire Rossi.“

Počastoval ji ironickým pohledem. „Pokud shledám, že je tato práce nad vaše síly a že se bez vašich služeb obejdu, bez reptání se podrobíte mému rozhodnutí.“

„Ano, pane.“

„Ještě něco. Pořizovat seznamy převážených zločinců k vašim povinnostem patřit nebude. Postará se o to Vickery.“

„Ale řekl jste, že je to součástí práce asistenta a já...“

„Chcete se snad se mnou hádat, slečno Sydneyová?“

Okamžitě zavřela pus. „Ne, sire Rossi.“

Krátce přikývl. „*Hlasatel* musí být hotový do dvou hodin. Poté, co budete s prací u konce, zajdete do čísla čtyři na Bow Street a vyhledáte černovlasého mladíka jménem Ernest. Sdělíte mu, že jste moje asistentka, a předáte mu své zápisy. Doručí je k sazeči, jenž nové číslo *Hlasatele* vytiskne. Také Ernestovi vysvětlíte, kde jste ubytována. Přinese vám vaše věci.“

„Není třeba, aby vyřizoval mé osobní záležitosti,“ bránila se Sophia. „Až se to bude hodit, zajdu do penzionu a obstarám vše sama.“

„Nebudete se procházet po Londýně bez doprovodu. Odtedka jste pod mojí ochranou. Pokud budete muset někam jít, půjde s vámi Ernest nebo některý ze strážníků.“

Sophii se soudcovo rozhodnutí nelíbilo. V očích se jí zatřpytila nevole. Ale nepřela se. Ross pokračoval zcela neosobním tónem: „Zbytek dne máte na to, abyste se seznámila jak s chodem úřadu, tak domácnosti. Později vás představím svým kolegům.“

„Představíte mne také strážníkům z Bow Street?“

„Pochybuji, že byste se jim mohla dlouho vyhýbat,“ konstatoval Ross suše. Pomyšlení na předpokládanou reakci kolegů způsobilo, že pevně semkl rty. Co když právě mužský kolektiv je důvodem, proč Sophia touží pracovat zrovna zde? Jak přišla řeč na muže zákona, nechávalo se mnoho žen po celé Anglii unášet romantickými představami. Barvitě snění bývalo ještě umocňováno četbou šestákových románek, které líčily policisty jako odvážné hrdiny bez bázně a hany. Možná si Sophia přeje jednoho z nich

ulovit. Pokud ano, nedá jí to žádnou práci. Strážníci rozhodně nejsou k dámám lhostejní a až na jednoho jsou všichni svobodní.

„Mimochodem, odpusťte si zde v Bow Street jakékoliv milostné pletky,“ pravil Ross přísně. „Pochůzkáři, konstáblové, úředníci – všichni muži v tomto úřadu jsou pro vás tabu. Přirozeně, pokud si najdete přítele *zvenčí*, nic mi do toho není.“

„A co vy?“ otázala se překvapivě. „Vy jste pro mne také tabu?“

Šokovaný, napružený Ross by rád věděl, co to na něho zkouší. Pokusil se zatvářit lhostejně a odvětil: „Samozřejmě.“

Půvabně se usmála a přistoupila ke stolku, jenž se prohýbal pod tíhou dokumentů.

Neuplynula ještě ani hodina a už měla na pracovní desce dokonalý pořádek, všechna hlášení sepsaná úhledným rukopisem, který jistě zalahodí oku sazeče. Pracovala tak soustředěně a tiše, že kdyby se kolem ní nevznášel oblak okouzující ženské vůně, Ross by na její přítomnost dávno zapomněl. Vůně ho dráždila a rozptylovala. Způsobila, že nemohl Sophii pustit z hlavy. Zhluboka se nadechl a pokoušel se ji identifikovat. Bezpochyby čaj a vanilka, smíšené s podmanivým odérem ženské pleti. Vrhla na Sophii kradmé pohledy. Fascinoval jej jemně modelovaný profil, světlo, které rozžínalo jiskřičky v bohatých vlasech. Ohromovala ho její malá ouška, špičatá brada, tupý nosík a vějíře dlouhých hustých řas, jež na líce vrhaly stíny.

Sophia byla zcela zaujata svěřeným úkolem a usilovně psala. Ross se neubráníl představám. Jaké by asi bylo cítit tyto hbité dlaně na svém těle? Příjemně hřejí, anebo studí? Dotýkají se muže váhavě či snad nenasytně? Jejich majitelka působí tak jemně, křehce, leč pod nevinnou slupkou se jistě schovává pikantní jádro smyslnosti, jež vábí muže, aby ji dobyl.

Odvážné myšlenky způsobily, že se mu počala vařit krev v žilách. Zdálo se mu, že síla nenaplněné vášně prostoupila každický kousek místnosti. Jak podivné mu při zpětném pohledu připadají všechny ty uplynulé měsíce, roky celibátu, kterému se dosud podvoloval. Náhle pocítil hlad. Nahromaděný hlad po hedvábném ženském těle. Zatoužil být uvězněn v horkém ženském těle a tát pod milencinými vášnivými polibky...

V okamžiku, kdy ho bolestná touha hrozila rozmetat na kusy, přistoupila Sophia k jeho stolu. V rukou svírala opisy. „Představoval jste si to takhle?“ otázala se nevinně.

Zběžně přelétl po stránkách očima. Sotva přečetl několik řádek vyvedených úhledným rukopisem. Krátce kývl a předal jí je zpět.

„Zanesu je tedy Ernestovi,“ zašveholila Sophia. Když odcházela, zažíral se Rossovi do mozku dráždivý šustot jejích šatů. Dveře se s jemným klapnutím zavřely. Konečně měl vytoužené soukromí. Ulehčením zhluboka vydechl. Zvedl se a přistoupil k židli, na které Sophia ještě před chvílí seděla. Prsty putoval po opěradle i područkách. Hnán pradávným pudem pátral po sebemenší stopě Sophiiny přítomnosti. Jako kdyby se teplo sametové pokožky mohlo vsáknout do dřeva. Zhluboka dýchal, pokoušel se nasát do plic poslední závan mizející vůně.

Ano, přiznal si otevřeně, již drahý čas jsem neměl ženu.

Ačkoliv ho často přepadala tělesná muka, to když se zdravé mužské tělo hlásilo o svá přirozená práva, využít služeb prostitutky nedokázal. Natolik si žen považoval. Jako policejní vyšetřovatel byl důkladně obeznámen se záludnostmi nejstaršího řemesla. S takovou ženštinou by se nikdy nezapletl. Navíc považoval placený akt za výsměch tělesné lásce, kterou dříve prožíval se svojí manželkou.

Kdysi uvažoval, že by se znovu oženil. Tu správnou životní partnerku však bohužel nenacházel. Choť policejního soudce totiž musí být silná a nezávislá žena. Měla by bez potíží zapadnout jak do okruhu jeho rodiny, tak do proměnlivého prostředí Bow Street. A musela by vystačit pouze s Rossovým přátelstvím, ne s láskou. Nemůže si dovolit propadnout vášnivému citu tak, jak tomu bylo s Eleanor. Bolest, kterou cítil poté, co manželku navždy ztratil, byla k nesnesení. Rozerval mu srdce vedví. Dlouho krvácelo, a nakonec umřelo.

Kéž by se dala touha po milování zaplašit tak snadno, jako touha po lásce!

Celá desetiletí sloužila budova číslo 4 na Bow Street jako soukromá rezidence, veřejná úřadovna a soud. Avšak před deseti lety, kdy se ujal funkce vrchního policejního soudce sir Ross Can-

non, rozrůstaly se soudní pravomoci tak mohutně, že magistrátu města nezbylo nic jiného, než přikoupit ještě vedlejší budovu. Od té doby sloužilo číslo 4 pouze soukromým účelům, zatímco v čísle 3 byly zřízeny kanceláře, jednací síně a místnosti pro výslechy delikventů. Ve sklepní části pak byly vybudovány cely pro zadržené pachatele.

Zatímco Sophia pátrala v čísle 4 po poslíčkovi, udělala si představu o celém domě. Nakonec chlapce našla v kuchyni v přízemí. Právě obědval. Seděl u masivního dřevěného stolu a ládoval se chlebem se sýrem. Když se Sophia vytáhlému tmavovlasému mladíkovi představila, zahořely mu tváře plamennou červení. Poté co mu předala *Hlasatele*, požádala ho, zda by jí nevyzvedl osobní věci v nedalekém penzionu. Chlapec vystartoval z domu jako nadšený teriér, který se žene za krysou.

Když osaměla, zamířila Sophia do spižírny. Na policích z šedivé břidlice trůnily kromě jiného bochník sýra, hrouda másla, džbán mléka a kusy masa. Maličký kumbálek byl šerý a tmavý. Nebylo slyšet nic, kromě odkapávání vody z vedlejšího sklepa. Náhle Sophii přemohly divoké emoce, které celé odpoledne vši silou potlačovala. Roztřásla se a drkotaly jí zuby. Z očí jí vytryskly horké slzy. Tvrdě je setřela rukávem.

Ach Bože, jak ho jen nenávidím!

Jaké úsilí jí stálo usadit se v té přeplněné místnosti a tvářit se vyrovnaně, zatímco jí krev bouřila v žilách. Svě antipatie však bravurně skryla. Dokonce se jí zdálo, že po ní Ross zatoužil. Oči se mu leskly vzrušením, které nedokázal zamaskovat. Výborně. Přesně v to doufala. Měla totiž v plánu něco horšího, než je prostá smrt. Chtěla sira Rosse Cannona dokonale znemožnit na všech frontách. Prahla po tom, aby trpěl. Aby mu smrt ve srovnání s životem připadala milosrdnější. A jak se zdá, osud jejímu plánu požehnal.

Od toho okamžiku, kdy zahlédla v *Timesech* inzerát hledajícího asistenta pro policejní úřad na Bow Street, začal jí v hlavě klíčit plán pomsty. Musí to místo dostat. Pak bude mít neomezený přístup ke všem policejním záznamům. Možná pak objeví důkazy, které ohrozí soudcovu pověst a pod jejichž tíhou bude muset sir Ross rezignovat.

Mezi lidmi se povídalo o korupci v policejním sboru a o nezákonných aktivitách – nepovolených razíích, brutalitě, zavražďování – a to vše pod zástěrkou výkonu spravedlnosti. Každý si byl vědom skutečnosti, že sir Ross a „jeho lidé“, jak jim říkal, sami o sobě ztělesňují zákon. Veřejně vyslovená nedůvěra spolehlivě podryje jejich hodnověrnost a úřad sira Rosse se ocitne v troskách. Sophia udělá cokoli, aby získala kýžené informace a zajistila tak soudcův pád.

Jenže to nestačí. Toužila jej zasáhnout ještě citelněji. Rozhodla se, že takzvaného „mnicha z Bow Street“ svede a dokáže, aby kvůli ní ztratil hlavu.

Zrádné slzy vyschly. Sophia přitiskla rozpálené čelo k chladné bridlici a vzlykla. Jedno je jisté: sir Ross zaplatí za to, že jí vzal posledního člověka, kterého na světě ještě měla. Bratra Johna. Pohřbili ho do hromadného hrobu. Jeho ostatky se teď mísí s kostmi zlodějů a vrahů.

Aby nad sebou opět získala kontrolu, donutila se zaměřit rozřtěkanou mysl na fakta, která o siru Rossovi zatím získala. Nebyl takový, jak si ho představovala. Očekávala nafoukaného vypaseného chlapíka, papulátého, úplatného ješitu. Ani ve snu by ji nenapadlo, že by mohl být přitažlivý.

Jenže sir Ross pohledný je. Přiznávala si to jen nerada. Je to muž v nejlepších letech, vysoký, statný, ale poněkud pohublý. Jeho obličej má ostře řezané, upjaté rysy. Rovné černé obočí rámuje ty nejpodivnější oči, jaké kdy viděla. Tak jasně šedé, až se zdá, že pronikavými tmavými panenkami vyzařují tajuplné světlo. Znepokojivé oči, které ji nenechávaly v klidu a svědčily o soudcově obrovské proměnlivosti. Je to autoritativní muž, jemuž jistě nečiní nejmenší potíže vydávat rozhodnutí a čelit jejich případným důsledkům.

Zaslechla, kterak dveřmi z ulice někdo vstoupil dovnitř. Vyšla tedy ze spíže ven. V kuchyni spatřila ženu, jež nemohla být o moc starší než ona sama. Vyzáblou, tmavovlasou, se špatnými zuby. Leč mile se usmívala a vypadala jako ze škatulky. Zástěru měla pečlivě vypranou a vyžehlenou. Kuchařka, uvažovala Sophia, a obdařila ji přátelským pousmáním.

„Dobřej den, pozdravila služebná plaše a pokusila se o pukrle. „Co pro vás mohu udělat, slečno?“

„Jsem slečna Sydneyová, nová asistentka sira Rosse.“

„Asistentka?“ opakovala nevěřičně. „To přece měl bejt mužskej.“

„Mužem vskutku nejsem,“ prohlásila Sophia vyrovnaně a rozhlížela se po místnosti.

„Já sem Eliza. Kuchařka,“ představila se žena, jež na ni stále překvapeně kulila oči. „Eště tu pracuje služka Lucie a poslíček...“

„Ernest? Ano, už jsme se poznali.“

Okny se do místnosti prodralo odpolední slunce. Kuchyň nebyla veliká, zato pěkně zařízená, s kamennými dlaždicemi na podlaze. U jedné ze stěn stála bytelná kachlová kamna se železnými pláty a příslušenstvím. Umožňovala vařit najednou ve čtyřech až pěti hrncích a přitom pod každým regulovat potřebnou teplotu. Ve zdi byla horizontálně zabudována válcovitá pec obložená cihlami. Zařízení se zdálo tak důmyslné a moderní, že se Sophia neubránila nadšenému obdivu.

„Ach, tady se ale musí báječně vařit!“

Eliza protáhla obličej. „Jenže já umim vařit jen postaru, tak, jak mě to máma naučila. Nákupy ani uklízení mi nevdá. Ale postávání u sporáku a nakukování do pánví a hrnců mě nebaví – stejně se můžu snažit, jak chci, ale nikdá to nevyjde tak, jak má.“

„Možná bych s vařením mohla pomáhat,“ navrhla Sophia. „Já vařím ráda.“

Nad takovým sdělením se Eliza celá rozzářila. „No to bylo skvělý, slečno!“

Sophia provedla bleskový průzkum kuchyňského vybavení – hrnců, pánví, džbánů a dalšího nádobí. Na jedné ze stěn visely na háčcích měděné formy na pečení. Volaly po řádném vycídění. Nebylo to však jediné zařízení kuchyně, které by si zasluhovalo více pozornosti. Ušmudlané utěrky a plátěné sáčky potřebovaly vyprat. Dřezy na mytí nádobí zrovna čistotou nezářily a z výlevků nepříjemně zapáchalo. Tady pomůže pořádná hrst sody.

„Všichni jíme tady – pán, služebnictvo a vobčas nějaký ten konstábl,“ informovala ji Eliza a ukázala na mohutný stůl, jenž zabíral většinu místnosti. „Žádná jídelna tu nejni. Sir Ross vobědvá buď tady, nebo si bere jídlo s sebou do pracovny.“

Sophia zabloudila pohledem k jedné z poliček. Stály na ní dózy s rozličným kořením, čajem a zrnky kávy. „Je sir Ross hodný pán?“ otázala se nenučeně.

„Ó ano, a jak, slečno!“ vyhrkla kuchařka. „Jen vobčas je kapánek divnej.“

„Opravdu?“

„No jo. Celý dny jen pracuje a ani se pořádně nenají. Vobčas za svým stolem dokonce spí. Ne aby se odebral do postele a zaleh, jako každěj normální člověk.“

„Proč tak usilovně pracuje?“

„To nikdo přesně neví. Možná ani von sám ne. Proslýchá se, že se takhle změnil poté, co jeho pani vodešla na pravdu boží. Umřela při porodu a vod tý doby je pan Ross...“ Eliza se odmlčela a usilovně pátrala v mysli po správném výrazu.

„Odtážitý?“ napověděla jí Sophia.

„Jo, odtážitej a studenej, jako psí čumák. Nic si nevodpustí a jediný, co ho zajímá, je práce a zase jenom práce.“

„Možná se jednou znovu ožení.“

Eliza jen pokrčila rameny. „Kdoví? Motá se kolem něj hodně ženskejch, který by ho nejraději klofly. Běhají za nim do kanceláře a žebrají vo pomoc, pro ty svý charitativní akce, nebo si stěžujou na kapsáře, a takový ty věci. Ale všechno je to jenom zástěrka. Ve skutečnosti s nim chtějí flirtovat. A čím míň se jim pán věnuje, tím jsou dotěrnější.“

„Slyšela jsem, že siru Rossovi přezdírají ‚mnich z Bow Street‘,“ zamumlala Sophia. „Znamená to snad, že nikdy...“ Odmlčela se. Do tváří se jí vkradl zrádný nach.

„Tak to ví jistě jen von sám,“ odvětila zamyšleně Eliza. „Ale byla by ho škoda, co? Takovej mladej, zdravej chlap.“ Zakřenila se a ukázala vykotlané zuby. Pak na Sophii spiklenecky mrkla. „Ale já si myslim, že jednou se vokáže ta pravá a pořádně ho rozpálí, že jo?“

Ano, pomyslela si spokojeně Sophia. Bude to ona, kdo sira Rosse vyléčí z celibátu. Nejprve si získá jeho důvěru, později snad i lásku... a potom ho zničí.

Novinky se v Bow Street šíří rychle. A tak Rosse nepřekvapilo, že od Sophiina odchodu uběhla sotva čtvrthodinka a už se ozvalo

zaklepaní na dveře. Do místnosti vstoupil sir Grant Morgan, také policejní soudce. „Dobré ráno, Cannone,“ pozdravil. Zelené oči se pobaveně třpytily. Nikdo nepochyboval, že Grantovi nedávno uzavřené manželství svědčí. Ostatními policisty zmítala napůl závist, napůl pobavení, když sledovali, jak z původně absolutně neproniknutelného Morgana otevřeně vyzařuje láska k jeho malé rusovlasé choti.

Se svými sto osmdesáti pěti centimetry výšky byl Morgan v budově jediný, kdo se Rossovi fyzicky přibližoval. Z osiřelého kluka, jenž pomáhal prodáváči ryb na trhu v Covent Garden, se v osmnácti letech stal pochůzkář, který čile postupoval vzhůru, až jej Ross zařadil do oddílu elitních policistů. Pak chyběl jen krůček k tomu, aby se stal jedním z asistentů policejního soudce. Morgan je dobrý člověk. Uvážlivý a inteligentní. Je jedním z těch, jimž Ross bezmezně věří.

Morgan si přitáhl židli určenou pro návštěvy a složil vysokou postavu na kožené sedátko. Tázavě se na Rosse zadíval. „Úplně náhodou jsem zahlédl slečnu Sydneyovou,“ poznamenal. „Vickery mne informoval, že se stala tvou novou asistentkou. Přirozeně jsem oponoval, že se mýlí.“

„Proč?“

„Protože obsadit tento post ženou by bylo přinejmenším nepraktické. Mimoto zaměstnat na Bow Street ženu tak sličnou, jako je slečna Sydneyová, se rovná bláznovství. A jelikož jsi v každém směru praktický člověk a nedopouštíš se ničeho nerozumného, domnívám se, že se Vickery plete, a také jsem mu to řekl.“

„Má pravdu,“ zavrčel Ross.

Morgan se opřel o područku, bradu si zamyšleně promnul dlaní. Nepřestával si policejního soudce zamyšleně měřit. „Takže se z ní stane úřednice a zapisovatelka? Bude zaznamenávat výpovědi lupičů, výtržníků, šlapek...“

„Přesně tak,“ vyštěkl Ross.

Morganovo husté obočí vystřelilo doprostřed čela. „Asi je zbytečné, abych dodával, že každý muž, který projde touto budovou – policisty nevyjímaje – se za ní potáhne jako vosa za bonbonem. Nedají jí pokoj. Slečna Sydneyová pro nás představuje pouze potíže, a ty to moc dobře víš.“ Odmlčel se a pak nedbale dodal: „Stejně by mě zajímalo, proč jsi najal zrovna ji?“

„Do toho ti nic není. Slečna Sydneyová je *moje* podřízená. Zaměstnám toho, koho uznám za vhodného, a ostatním radím, aby od ní dali ruce pryč, nebo budou mít co do činění se mnou.“

Morgan z Rosse nespouštěl zrak a tomu se to pranic nelíbilo. „Omlouvám se,“ pravil proto mírně. „Nechtěl jsem tě rozzlobit.“

„Ale já se nezlobím, krucifix!“

Morgan se na něj vševědoucně zašklebil. „Dnes poprvé tě slyším klít, Cannone.“

Pozdě, uvědomil si Ross. Příliš pozdě pochopil zdroj Morganova pobavení. Jeho jindy kamenný výraz povolil a prosákly jím emoce. Snažil se skrýt podráždění, zuřivě bubnoval prsty o desku stolu.

Morgan pozoroval jeho vnitřní boj a očividně se veselil. Neubráníl se, aby si do kolegy ještě trošku nezaryl. „No, o jedné věci rozhodně není pochyb – slečna Sydneyová vypadá o hodně líp než Vickery.“

Ross kolegu proklál vražedným pohledem. „Buď si jist, Morgane, že příští zaměstnankyně, kterou přijmu, bude stará zubatá matrona, pokud ti to udělá radost. Máš ještě něco na srdci? Byl bych rád, kdyby se to tentokrát týkalo práce.“

„Jak je libo,“ přikyvoval Morgan. „Vlastně jsem ti přišel poreferovat o Nicku Gentrym.“

Ross zaujatě přimhouřil oči. Ze všech pobudů, které by rád lapil, vyslechl a poslal na šibenici, byl Gentry rozhodně na prvním místě. Byl ztělesněním toho, čím Ross pohrdal a proti čemu bojoval.

V souladu se zákonem, jenž sliboval odměnu každému, kdo chytí násilníka, zloděje či zběha, otevřel si Nick Gentry se svými muži v Londýně kancelář, jež se zabývala lovem zločinců. Pokud se Gentrymu podařilo delikventa zadržet, nepřipadla mu pouze smluvní prémie, ale také provinilcův kůň, zbraně i peníze. Pokud se mu poštěstilo vypátrat ukradené zboží, obdržel kromě zákonného poplatku i procenta z hodnoty zachráněného majetku. Dostat se kriminálním živlům na kobytku zase nebylo tak snadné, a tak Gentryho napadlo, že když nemají v dosahu dostatek lapků, které by zajali a poslali do vězení, pořídí si své vlastní. Gentryho lidé proto vyhledávali mladé chlapce a zasvěcovali je do tajů zločinu. Později je bez potíží zatkli a zinkasovali tučný honorář.

Gentry se stal nekorunovaným králem podsvětí. Vzbuzoval obdiv i obavy. V jeho kanceláři se scházeli významní gangsteři z celé Anglie. Gentry se už dopustil všech myslitelných přestupků, včetně mnoha podvodů, uplácení, krádeží, a dokonce i vraždy. Nejsmutnější na celé záležitosti byl fakt, že ho veřejnost považovala za dobrodince. Nedal se přehlédnout. Oděný do skvěle ušitých šatů se proháněl po Londýně na mohutném vraníkovi. Chlapečci snili o tom, že až dospějí, budou stejní jako on. Všechny ženy okouzloval jeho tajuplný zjev.

„Rád bych viděl, kterak se ten mizera houpe ve větru,“ zavrčel Ross. „Vyklop, co na něj máš?“

„Máme svědka, který přísahá, že Gentry plánuje útěk tří svých mužů z věznice Newgate. V tomto směru jsme už pořídili dvě výpovědi.“

Ross ztuhl. Náhle připomínal dravce větřícího pach vytoužené kořisti. „Přivezte ho k výslechu,“ poručil. „A pospěšte si, ať někam nepláchne.“

Morgan přikývl. Věděl, že kdyby Gentry vycítil nebezpečí, slehla by se po něm zem a neměli by šanci ho vypátrat. „Předpokládám, že ho budeš chtít vyslechnout osobně?“

Ross přikývl. Za jiných okolností by výslech s důvěrou přenechal zkušenému Morganovi, ale Gentry – to byla jiná káva. Byl to jeho osobní protivník a Rosse už stálo mnoho úsilí, když se pokoušel ho srazit na kolena.

„Dobrá.“ Morgan se vysoukal z těsné židle a narovnal se v celé své velikosti. „Jakmile se Gentry někde objeví, okamžitě ho dám zatknout.“ Odmlčel se. Ostré rysy tváře změkčil kyselý úsměv. „Pokud se mi podaří odtrhnout strážníky od tvé nové asistentky.“

Ross měl co dělat, aby mu kousavě neodpověděl. Když si představil, že by Sophii obletovali jeho vlastní lidé, zazmítala s ním zuřivost. „Prokaž mi laskavost, Morgane,“ procedil skrze zuby. „Rozhlas mezi kolegy, že ten, kdo bude obtěžovat slečnu Sydneyovou, bude svého chování trpce litovat.“

„Ano, pane.“ Morgan se hotovil k odchodu. Rossovi však neušel pobavený úšklebek, jenž mu zkroutil ústa.

„Co je na tom sakra k smíchu?“

Morgan mu odvětil ve stejném duchu. „Jen abys nakonec neli-
toval, žes raději nenajal tu starou zubatou matronu.“

Poté co povečeřela poněkud převařené jehněčí, vybalovala si Sophia věci ve svém pokoji v patře. Pokojíček byl titěrný, zařízený velice prostě. Nicméně vypadal útulně a postel pohodlně, což Sophia ohodnotila jako přednost. Okno směřovalo na západ, tak že jím mohla diskrétně nahlížet do Cannonovy pracovny v čísle 3. Když se Ross natahoval na polici pro knihu, ozářilo měkké světlo obrys jeho hlavy. Připozdávalo se. Měl by zanechat práce a jít si odpočinout. Přinejmenším by si zasloužil pochutnat si na dobře připraveném jídle, a ne na té odporné patlanici, co mu Eliza nechala poslat.

Sophia se převlékla do noční košile a vrátila se k oknu. Pozorovala, jak si Cannon unaveně přešel dlaní obličej a pak se znovu pilně sklonil nad pracovním stolem. Vzpomínala na všechno, co jí Eliza spolu s Lucií o policejním soudci navykládaly. Jak už tomu u služebnictva bývá, i ony se vyžívaly v klevetách a zahltily ji pozoruhodnými informacemi.

Zdálo se, že stoupenci sira Rosse si jej nemohou vynachválit pro jeho soucit, zatímco kritici poukazují na přílišnou příkrost. Stal se nejmocnějším vykonavatelem moci v Anglii, dokonce se proslýchalo, že diskrétně radí vládě. Policejní sbory podroboval výcviku, jenž se opíral o nové metody, což u veřejnosti vzbuzovalo jak uznání, tak pochybnosti. Sophia se dobře bavila, když jí Eliza s Lucií líčily, kterak policisté usvědčují pachatele porovnáváním otisků zubů, vypadaných vlasů, vystřelených kulek a utržených ran. Moc tomu však neporozuměla. Vyšetřovací techniky sira Rosse jí připadaly stejně tajemné a spletité, jako legendární gordický uzel.

Služebnictvo chovalo sira Rosse v hluboké úctě. Ostatně jako každý v Bow Street. Sophii to nebylo dvakrát příjemné. Chtě nechtě si musela přiznat, že soudce nebude ani z poloviny tak zlý člověk, jak se vždycky domnívala. Nicméně od odhodlání pomstít Johnovu smrt jí to neodradilo. Kdyby byl Ross netrval na striktním dodržování zákona, k tragédii by nikdy nedošlo. Sir Ross ctil bezpochyby literu zákona nade vše, neznal slitování, nepřipouštěl milosrdenství.

Neveselé myšlenky způsobily, že v Sophii vzplála zlost. Kým si ten člověk myslí, že je, když si troufá rozhodovat o životě a smrti? Jak se vůbec opovažuje rozhodovat o osudech jiných lidí? Je sám tak neomylný, moudrý a dokonalý? Nejspíš si tak připadá, mizera jeden arogantní!

Pak ji však zaskočila vzpomínka na dnešní ráno. Neodpustil jí snad, když se mu přiznala ke krátkému románu s ženatým mužem? Většina lidí by ji jistě bez rozpaků nazvala běhoun a prohlásila by, že si potrestání zasloužila. Sir Ross jí však vyjádřil své porozumění, byl k ní laskavý, a dokonce přiznal, že i on sám chybuje.

Zkroušená pochybnostmi odtáhla stranou vetšou mušelínovou záclonu, aby do soudcovy pracovny lépe viděla.

Jako kdyby vycítil Sophiin pohled, sir Ross se otočil a pohlédl jejím směrem. Ačkoliv v asistentčině komůrce nehořela ani lampa, ani svíce, měsíční světlo Sophii dokonale osvětlovalo. Viděl, že je oděna pouze do průsvitné noční košile.

Dobré vychování Rosse nabádalo, aby se okamžitě otočil, ale nedokázal od ní odtrhnout zrak. Pozoroval ji jako vyhladovělý vlk, jenž číhá na zbloudilého králíčka. Ačkoliv Sophia hořela rozpaky, vystavila se schválně tak, aby na ni dokonale viděl. Tiše odpočítávala vteřiny: jedna... dvě... tři. Pak se zvolna odsunula stranou a zatáhla závěs. Přitiskla dlaně k rozpáleným tvářím. Mělo by jí blažit, že ho tak zaujala, byť v nedbalkách. Místo pocitu triumfu však zakoušela hluboký vnitřní zmatek, téměř obavy – jako kdyby její vlastní plán, jímž ho zamýšlela zničit, měl stáhnout ke dnu i ji.

Nový den začínal sir Ross tak, že se bleskově umyl a převlékl do obvyklých šatů – tmavého kabátce a šedých kalhot. Černou hedvábnou vázanku uvázal na jednoduchý uzel a vlasy si kartáčoval tak dlouho, až každý z neposlušných pramenů zaujal své místo. Krátce se prohlédl v zrcadle, které viselo vedle stojanu s umyvadlem. Kruhy pod očima vystupovaly více než jindy. Minulou noc toho moc nenaspal. V hlavě mu vířily myšlenky, jež bezvýhradně patřily Sophii. Při pomyslení, že odpočívá pouze několik místností od něho, tělem zmítal příliv touhy.

Nedokázal vyhnat z hlavy okamžik, kdy vzhlédl od práce a v okně patřil její siluetu. Husté kadeře se v měsíčním světle třpytily, nadýchaná noční košilka mysticky pableskovala. Tajuplný zjev Rosse fascinoval. Představoval si, jak asi chutná tělo ukrývající se pod mlhovinou průsvitné látky.

Zamračil se a předsevzal si, že se sněním o Sophii je jednou provždy amen. Už žádné nerozvážené fantazírování, už žádné lelkování u oken. Ode dneška jen práce a zase práce, tak jako vždy.

S pevným odhodláním sešel do kuchyně. Měl v úmyslu nalít si zde první dnešní konvici kávy a vzít si ji s sebou do pracovny. Potom se vydá na obvyklou denní pochůzku po Covent Garden a přilehlých ulicích. Ať už jsou hlášení pochůzkařů sebelepší, nic se nevyrovná tomu, když se člověk o všem přesvědčí na vlastní oči a uši.

Ross nepřestával obdivovat, kterak se městská čtvrť zvolna budí do nového dne. Sotva začalo svítat, daly se zvony od svatého Pavla do vyzvánění, které se neslo přes Covent Garden přilehlými uličkami až do Bow Street. Zvuk drkotajících vozíků mířících na tržiště přinutil obyvatele, aby doširoka otevřeli okenice a roztáhli závěsy. Ulicemi se rozléhalo vyvolávání prodavačů koblih a novin. V sedm hodin se z pekařství začala linout vůně čerstvého chleba a rohlíků a o osmé se do kaváren začali trousit první štam-